

Sztaskó Anna: Versek - 2021

<p>Bárhogy</p> <p>Cihelődnek szempilláim, szellő rebegeti. Felvettem a legszebb blúzom, úgy biza most neki.</p> <p>Harisnyám is kifeszítem, bőrömön mutasson. Ha ő meglát a szájában, nyála összefusson.</p> <p>Hajam szépen kifésültem, érje derekamat. Ruhámon a fény is csillan, sehol rajta maszat.</p> <p>Cihelődnek szempilláim, szellő rebegeti. Ha ő engem tényleg szeret, bárhogy kellet neki.</p>	<p>Csöndem</p> <p>Vándoroltam messzi tájon, amerre te is vagy. Árnyékod más nem lehettem, vagy épp ami akad.</p> <p>Vándoroltam messzi földön, mire te is léptél. Odaadnám amim csak van, pedig nem is kértél.</p> <p>Vándoroltam száraz kövön, porzó út mögöttem. Társam lett a kínos magány, és a saját csöndem.</p> <p>Vándoroltam patak parton, kavicsot dobálva. Hátha egyszer pillantásod, ruhámat cibálja.</p> <p>Vándoroltam hegyek között, cipőm orra kopott. Te akkor ott megszólítasz, Kedves! Isten hozott.</p>
<p>Hittel</p> <p>Távolban jár a szemem, szinte könnyem szökik. Nem gyötör a magány, egy csendes börtönig.</p> <p>Élvezem a látvány hevét, lány gondolat melenget. Maradnék míg bőröm elnyű, és a ráncok esznek.</p> <p>Pokol kapujába nem lépek, ott már jártam régen. Nem árthat másnak e világ, ahogyan most én sem.</p> <p>Tenyeremmel kapaszkodom, bizalmam hittel telve. Nincs ki bajt hozna rám, s kínnal fogna perbe.</p> <p>Élvezem a látvány hevét, lány gondolat melenget. Nem keresem bután ma őt, egy tébolyult szerelmet.</p>	<p>Érint</p> <p>Lemenő nap fénye ragyog, világítja testem. Halkan így a falak között, létezőnk mi ketten.</p> <p>Hangom talán el nem csuklik, arra úgy figyelek. Keringőznek pajkossággal, kacéran a szemek.</p> <p>Libabőröm jól átkarol, csevej feléleszti. Törékenynek érzem magam, mint a kenyér vekni.</p> <p>Néha mikor kőszán érint, ujjadnak egy perce. Nyálam is oly lassan csorog, ahogy torkom nyelte.</p> <p>Lemenőnap fénye ragyog, csókolja a testem. Könnyű vágyak forró esték, szerelmese lettem.</p>